

Hoofdstuk 1

Louis

Ik parkeer mijn auto op de afgeladen parkeerplaats van de galerie. Door de voorruit neem ik de omgeving in me op. Zelfs de buitenkant van het gebouw is volledig versierd. Mauro heeft honderduit verteld over de organisatie van dit event. Zijn vriendin, Zita, neemt vanaf volgende week de touwtjes over in de galerie en deze avond is bedoeld om haar moeder in de bloemetjes te zetten na al haar jaren dienst.

Het hele team van FC Livius is ook voor vanavond uitgenodigd, nadat we eerder vandaag hebben meegeholpen tijdens de bijbehorende sportdag voor een groep kinderen. Vorig jaar was de eerste keer dat we dat deden en dat was zo'n geweldige ervaring dat we dit jaar opnieuw hebben meegewerkt.

Ik buig opzij en raap mijn das op van de bijrijdersstoel. Ik haat die dingen, maar Zita heeft me te verstaan gegeven dat het vandaag verplicht is er eentje te dragen. Mijn god, die Mauro heeft het dan wel getroffen met zijn knappe vriendin, maar het is wel duidelijk dat hij onder de plak zit. Ik heb hem in korte tijd zo zien veranderen. Hij zou de grond kussen waar Zita op loopt. Dat is iets wat mij nooit zal overkomen. De dame die mij kan temmen is volgens mij nog niet geboren.

Daarom had ik deze avond eigenlijk afgesproken met Anouk. Zij is mijn beste vriendin en helpt me dikwijls uit de nood als ik een date nodig heb voor een event als dit. We zijn gewoon vrienden en dat maakt alles veel gemakkelijker. Maar

vanavond kwam ze niet opdagen. Ik heb haar een paar keer gebeld, maar ze antwoordde niet. Ik zou willen zeggen dat het de eerste keer is, maar de laatste tijd gebeurt het wel vaker. Volgens mij heeft ze een vriendje. Op zich heb ik daar natuurlijk geen problemen mee, maar een seintje was wel leuk geweest. Maar ik ga mijn humeur daar niet door laten verpesten; op dit feest zullen wel genoeg gewillige dames rondlopen, dus wie weet scoor ik vanavond zelfs nog wel. Als ik Anouk bij me had gehad was dat veel moeilijker geweest.

Ik doe de zonneklep naar beneden zodat ik in het spiegeltje kan kijken. Ik knoop de das rond mijn nek en doe dan de kraag weer netjes naar beneden. Ik krijg al meteen een belemmerend gevoel door dat domme ding, maar ik heb geen zin in een discussie met Zita, dus ik laat hem braafjes om. Na een laatste blik in de spiegel wrijf ik nog eens met mijn hand door mijn haar en doe dan de klep weer omhoog.

Ik stap uit en loop naar de ingang. Aan weerskanten van het pad staan fakkels opgesteld en er klinkt oosterse muziek uit boxen die hier en daar opgesteld staan. Ik ben bijna bij de deur als ik haar zie. Zita staat met haar rug naar me toe en kijkt naar de voorkant van het gebouw. Ik weet dat ze de vriendin van mijn beste vriend is, maar shit, wat een kont. Ik ben nu eenmaal ook maar een man, dus ik laat mijn ogen even goedkeurend over haar lichaam dwalen.

Haar haar is opgestoken, met hier en daar een losse krul. Ze draagt een lange, witte jurk met pailletten, die op de rug zo diep is uitgesneden dat hij heel weinig aan de verbeelding overlaat. Haar rug is volledig bloot, wat dus ook wil zeggen dat ze geen bh draagt. Ik kan me zo inbeelden dat Mauro het niet eens was met die keuze. En aangezien Zita en ik elkaar weleens durven te plagen, laat ik deze kans niet aan me voorbijgaan.

‘Vond Mauro het een goed plan dat je deze jurk draagt?’

Met een ruk draait ze zich om en ik hap naar adem. Het is

Zita niet. De gelijkenis is treffend, maar hier en daar zie ik een subtiel verschil. Deze schoonheid heeft een iets spitsere neus en er zitten kleine sproetjes net onder haar ogen. En Zita heeft bruine ogen in plaats van blauwe.

Wat een vrouw...

Haar azuurblauwe ogen kijken me onderzoekend aan en ze bijt nadenkend op haar lip. Een heel volle, roodgestifte lip. Er flitsen beelden door mijn hoofd van wat ze met die lippen op mijn lichaam zou kunnen doen. Hoe ze zachte kusjes zou kunnen geven van mijn borstkas naar beneden, tot... O god, ik moet mijn gedachten wat onder controle houden.

‘Excuseer, ik dacht dat u iemand anders was,’ verontschuldig ik me.

Ze lacht en haar hele gezicht licht op. ‘Geeft niet, ik word wel vaker verward met mijn tweelingzus.’

Tweelingzus? Waarom heeft niemand me ooit verteld dat Zita een tweelingzus heeft? En hoe kan het dat ik haar nooit eerder gezien heb? Ik laat mijn ogen nog eens over haar verschijning dwalen; de achterkant zag er al uitdagend uit, maar de voorkant is minstens even gewaagd. De jurk heeft een diepe V-hals, waardoor je de welving van haar borsten kunt zien. Ze weet het nog niet, maar de jacht is officieel geopend. Ik schenk haar een duivels lachje. Ik heb mijn slachtoffer voor vanavond alvast gevonden. Opeens ben ik Anouk heel dankbaar dat ze niet is komen opdagen.

‘Wat is jouw naam?’

Haar lippen krullen in een lachje. Ze steekt haar hand naar me uit. ‘Ik ben Yara Smet. En jij bent?’

Ik pak haar hand vast en breng hem naar mijn lippen om er zacht een kus op te drukken. Als ik haar hand weer laat zakken, richt ik mijn blik op haar en zie ik een mooie rode blos op haar wangen. Blij te zien dat ik nu al effect op haar heb. ‘Ik ben Louis de Jong, ik ben de keeper van FC Livius.’

Haar ogen sperren zich een beetje wijder open. ‘Aha, een van de legendarische voetballhelden.’

‘Dat ben ik zeker.’ Als een volleerd gentleman breng ik mijn elleboog omhoog en leg haar hand erop. ‘Mag ik u naar binnen begeleiden? Of is er een of andere knappe prins die ik zo meteen moet weggagen?’

Ze giechelt zachtjes en rolt dan met haar ogen. ‘Dat is echt cheesy.’

Ik glunder en knipoog naar haar. ‘Ik kan een gentleman zijn, als ik dat wil. Dus, knappe prins die verjaagd moet worden?’

Ze grijnst uitdagend. ‘Ik ben nooit echt het type geweest dat voor de prins op het witte paard gaat.’

‘Wel, dan lijkt het erop dat we een date hebben, Yara.’

Ze schudt met haar hoofd terwijl ze lacht. ‘Wie ben ik om zo’n galante man te weigeren.’

Yara

Vandaag is een speciale dag. Mijn moeder is eindelijk klaar om met pensioen te gaan. Wie had kunnen denken dat we die dag nog zouden meemaken? Zita heeft echt haar uiterste best gedaan om er een heel mooi afscheid van te maken. Ik weet dat zij en mama niet altijd op één lijn gezeten hebben, maar het afgelopen jaar zijn ze zo naar elkaar toe gegroeid, het was echt een plezier om te zien.

Het jaarlijkse benefiet staat daarom deze keer helemaal in het teken van mijn moeder. Zita heeft me verteld dat er heel wat kunstenaars aanwezig zullen zijn die in de lange carrière van onze mama met haar hebben samengewerkt. Ik kan me nu al inbeelden hoe ontroerd ze zal zijn. Ook onze vader was nauw betrokken bij de voorbereidingen, zeker omdat Zita ervoor gekozen heeft om als thema ‘Duizend-en-een-nacht’ te hanteren.

Dat was namelijk het thema van mama's eerste benefiet, en daar heeft ze onze vader leren kennen.

Ze hadden niet bepaald een vlotte start, ze lustten elkaar eerst rauw, maar toch groeide het uit tot iets moois. Sindsdien is hij haar rots in de branding. Als ik de liefde tussen mijn ouders zie, dan smelt ik nog steeds elke keer. Ik heb nog nooit twee mensen gezien die zoveel van elkaar hielden. Nou ja, dat dacht ik in ieder geval lange tijd.

Nu ik mijn zus met Mauro zie, besef ik dat zij hetzelfde parcours gaan afleggen. Alleen al die blik in Mauro's ogen als hij naar mijn zus kijkt bezorgt me kriebels. Die twee... dat wordt een apart verhaal, denk ik. Zelf heb ik niet zoveel geluk. Ik en mannen? Nee, dat is geen goeie combinatie. Om een of andere reden weet ik telkens de verkeerde uit te kiezen.

Zoals die keer dat ik een relatie had met een zeer aantrekkelijke tijdelijke collega. Iedereen had me gewaarschuwd, maar ja... ik en luisteren, dat gaat ook niet goed samen. Dus ja, toen ik uiteindelijk erachter kwam dat het voor hem enkel rond seks draaide, ben ik weken verdrietig geweest. Dan heb ik nog een korte relatie gehad met een ober uit de bar waar ik en mijn zus vaak kwamen. Het duurde even voor ik doorhad dat hij voor elke dag van de week een ander vriendinnetje had.

En ik wil liefde, passie, vuur... zoals mijn vader en mijn moeder, zoals mijn zus en Mauro. Voor minder ga ik niet. En intussen is het al een hele tijd geleden dat ik zelfs maar een flauw aftreksel van passie voelde voor een man.

Jezusmina, ik kan me niet eens meer herinneren wanneer de laatste keer was dat ik een man had die van wanten wist.

De laatste keer dat ik met iemand in bed lag duurde het niet langer dan drie minuten, en op het einde moest hij me zelfs vragen of ik was klaargekomen. Natuurlijk was dat niet zo, hij had geen enkele moeite gedaan om mij te verwennen en had alleen maar aan zichzelf gedacht. Ik heb na die avond nooit

meer geantwoord als hij me een berichtje stuurde en na iets meer dan een week had hij de boodschap eindelijk begrepen.

Ik zucht bij die laatste gedachte en focus me weer op het heden. Ik kijk naar de galerie en moet het Zita nageven: ze heeft echt alles uit de kast gehaald. Ik sta met mijn gezicht naar het gebouw toe als ik opschrik van iemand die een wonderlijke opmerking over mijn jurk maakt.

Als ik me omdraai kom ik oog in oog te staan met een adembenemend mooie man. Hij heeft golvend zwart haar, dat nogal warrig zit. Zijn hoekige kaak is bedekt met een perfect getrimd ringbaardje. Zijn helderblauwe ogen bestuderen me aandachtig. Hij heeft meteen door dat ik niet Zita ben, dat zie ik in zijn blik. Ook ik neem even de tijd om hem te bestuderen.

‘Excuseer, ik dacht dat u iemand anders was,’ verontschuldigt hij zich.

Ik schenk hem een lach. ‘Geeft niet, ik word wel vaker verward met mijn tweelingzus.’

Ik zie de verwarring op zijn gezicht overgaan in begrip. Zijn ogen dwalen nog een keer over mijn lichaam en blijven hangen bij mijn decolleté. Na lang twijfelen heb ik het toch aangedurfd om deze jurk te dragen. Ik heb dit jaar als goed voornemen om eens echt te leven en te doen wat ik wil, zonder me druk te maken om wat anderen daarvan vinden. En ik heb er altijd al van gedroomd om zo’n soort jurk te dragen. Dus toen ik met mijn beste vriendin Manon naar de winkel ging en ze deze zag hangen, stond ze erop dat ik hem zou passen. Toen ik in het pashokje mezelf in de spiegel zag, wist ik dat ik dit moest doen.

Zijn mond krult in een uitdagend lachje. Er fonkelt iets in zijn ogen. ‘Wat is jouw naam?’

Ik steek mijn hand naar hem uit. ‘Ik ben Yara Smet. En jij bent?’

Hij pakt mijn hand vast en brengt hem naar zijn lippen om

er een zachte kus op te drukken. 'Ik ben Louis de Jong, ik ben de keeper van FC Livius.'

O jee... dan is hij een voetballer. Ik kijk nog eens goed naar hem en hij ziet er inderdaad sportief en gespierd uit. Wacht, zei hij nu FC Livius? 'Aha, een van de legendarische voetbalhelden.'

'Dat ben ik zeker.'

Als hij me aanbiedt om me naar binnen te begeleiden, kan ik niet anders dan instemmen, ook al lijkt hij me een player. Iets zegt me dat hij ervoor zal zorgen dat dit een avond wordt die ik niet snel zal vergeten en dat is iets waar ik eigenlijk best wel behoefte aan heb.

Tijd om die goede voornemens waar te maken: niet te lang nadenken, maar gewoon genieten van dit moment en mezelf zijn.